

confruntări, reproșuri. Cavalerul cu nume, Philipe, se înfățișează acasă, Donnie îl întâmpină cu revolverul, apoi îl admite silit, cu resentimente abia reținute. Firul ca de basm al poveștii de îndrăgostiți se profilează pe o suspiciune tragică ce îl dezvăluie în final pe Donnie ca autor efectiv (macabru) al suprimării părinților. Textul are o suită fragmentară de episoade ilustrative și confesiuni, într-un crescendo care se conturează din alternanțe, nu din acțiune. Personajele se interpretează, se comentează. Poate prea fragmentat, dar cu franchețe și o undă de poezie chiar. Spectacolul e plăcut, curat, pus în valoare ca sens și gradăție, cu o autentică revelație: Ioana Anastasia Anton în rolul Bellei; micuță, slăbuță, drăguță, cu ochii vii și scilpitori ca cerul sufletului neprihănit, frăgezime și forță. Bun venit în basmul scenei, Ioana!... Cavalerul e Tudor Aaron Istodor, ales pentru descrierea pomenită (înnalt, atrăgător), dar și scurta experiență în teatru, corect, sigur, cam rece însă și egal cu sine. Lucian Iftimie e Donnie, rol complex pe care-l rezolvă cu aplicație în unele ipostaze, iar în altele îl expediază abrupt și cu vorba rostogolită neclar între dinți.

La Focșani, pe mătură

Cineva are următoarea replică într-o piesă: „Și pe urmă, mă sculam și plecam, vorba aia, la Focșani, pe mătură”... De ce pe mătură? Aluzie, probabil, la miraculosul vehicul cu care zbura o bătrânică vrăjitoare prin basme. Dar de ce la Focșani? Pentru că era un reper de neastâmpăr și nestatornicie în *vorba aia* „azi aici, mâne-n Focșani”. Nutresc, recunosc, nostalgia de a fi câteodată „mâne-n Focșani” pentru a mă tot minuna de darul pe care pe care l-a făcut acum vreo sută de ani concetățenilor săi maiorul Gheorghe Pastia, construindu-le al doilea cel mai frumos teatru din România, după Iași, și dacă realitatea nu-mi oferă prilejul, aș zbura într-acolo și pe iluzia unei măture de basm. Ei, iată că am fost la Focșani să disting ceva din jocul acesta înșelător dintre iluzie și realitate, unde cineva rostește și replica de mai sus...

În piesa *Câteva palme false* de Paul Everac, prezentată aici în premieră în regia lui Ioan Albu. Cine este Ioan Albu? Fost cascador la filme românești și străine, coordonator și profesor de mișcare scenică, regizor secund și principal la câteva producții cinematografice. Absolvent al facultății de regie Film-TV a Universității „Hyperion”. Nu ne surprinde de ce a ținut dânsul să monteze acest text al domnului Everac dacă ținem seama că eroul piesei este un fost cascador, acum pensionar. Și nu sunt nici cine știe ce probleme de montare, fiind vorba de două personaje într-o acțiune concentrată la un act. El și Ea, în camera lui, „compusă cam ciudat”, zice autorul. Dar efectiv ciudată este întredederea celor doi, ca robi ai confuziei care i-a făcut cândva să se îndrăgostească de imaginea celuilalt, sub altă identitate. Ea de curajul, îndrăzneala și eroismul unui actor, ale cărui acte temerare erau înfăptuite de cascador, El de prospețimea, rumeneala obrazilor și genele negre ale unei actrițe, care erau de fapt efectele măiestriei unei cosmeticiene. Un cascador și o cosmeticiană care s-au iubit, deci, „prin delegație”, fără să se cunoască de adevărat, fără să și-o poată spune. Un fel de exercițiu pirandellian al autorului, de abilitate dramaturgică, premiat la un concurs în anul 1968, reprezentat la Teatrul Național București, în 1969, cu Carmen Stănescu și Colea Răutu (într-un triptic intitulat *Cine ești tu?*), tradus în India, montat în Anglia și Polonia, etc. Un joc

Sorin RUSU și Paula GROSU

teatral, ca și alte piese scurte ale domnului Everac, fără nimic propagandistic. Joc subtil, de alternanțe și echivocuri.

N-am auzit replica în chestiune în spectacolul de la Focșani. Și nici n-am întrebat de ea. Domnul Albu – figură simpatică, mustață cu două aripi vâjnoase în jos, gata să bată aerul „pe oală” cum se spune –, a regizat cu energie și vădită mândrie de cascador împrejurarea dramatică, dându-i și interpretului Sorin Rusu ceva din semnamente – mustață asemănătoare și vigoare impulsivă. Spațiul e dominat de un ecran, pe care eroul își proiectează demonstrativ spectaculoasele cascadorii, să le privească nostalgic și s-o impresioneze acum pe ea. Cam agitat și nervos. Numai că Ea, Paula Grosu, atentă și concentrată, privește, ascultă și deduce mai bine lăuntric adevărul. Jocul Subtil al echivocului nu se încheagă, însă.

La sfârșitul reprezentației, domnul Paul Everac a apărut pe scenă, la venerabila vârstă de 83 de ani, și a citit câteva poeme proprii dintr-o cărticică recentă, intitulată *Ce rămâne dintr-un întreg*, Editura Semne, București, 2007. Lamentații „apostazice”, le numește dânsul. Marcate de iminența sfârșitului. „Se conturează, e normal, și-a mea rundă: / Dintr-un întreg o să rămân, cel mult, o undă...” (*Deconectare*). Și nostalgice regrete: „Am pierdut ca un fraier, / cea mai mare parte din aer / și parfumurile ce-mi veneau la nară / și partea mea de tăcere stelară” (*Strip-tease*).

Teatrul Municipal Focșani – Câteva palme false de Paul Everac. Regia artistică: Ioan Albu. Cu: Paula Grosu (Ea), Sorin Rusu (El). Premiera: 19 octombrie 2007.